

Да укратко одговорим на најновији прилог Јована Душанића дискусији о тзв. неолиберализму на овом сајту ([О тзв. левим и десним скретањима](#)).

1) Између Душанића и мене постоји неслагање о карактеру светских економских збивања последњу година: да ли се ради о рецесији или дубокој, епохалној кризи. Навео сам податке ММФ-а, који су најбоље што имамо, и показао да је пад светске економске активности у 2009. био само 0,7%, док је осталих година забележен раст. Душанић, у познатом маниру оних којима се не допада реална слика, проглашава те податке „манипулацијом“. Не знам како да одговорим на нову инкарнацију старе теорије завере сем чуђењем: цео свет користи без зазора статистику ММФ-а, али је, ево, Јован Душанић не прихвата. Како сам му одговорио и на скупу, чак и да је пад активности био трипут већи него што је навео ММФ, минус би у 2009. био само 2,1%, што опет, свакако, није дубока криза већ обична рецесија.

2) Не знам одакле Јовану Душанићу закључак да се он и ја слажемо да је у Србији после 2000. године вођена економска политика базирана на тзв. Вашингтонском консензусу. Ја баш мислим да није, а и да би боље било да јесте. Наиме, овде је, како рекох, вођена изразито интервенционистичка економска политика на практично свим пољима, што одговара етатистичким идејама Јована Душанића и другова, а не мени или Вашингтонском консензусу.

Мени је веома важно то што у текстовима Душанића, Млађена Ковачевића и других домаћих критичара тзв. неолиберализма не налазим економску аргументацију у прилог њихових тврдњи, већ стално понављање једног лошег силогизма:

1) светом влада неолиберална доктрина,

2) свет је у дубокој кризи,

3) дакле, неолиберализам је крив за дубоку кризу.

Ниједан од ставова овог силогизма није тачан: нити светом влада тзв. неолиберализам, нити се свет налази у дубокој кризи, па ни тзв. неолиберализам не може бити крив.

3) Колегу Душанића је непријатно изненадило то што сам га у претходном тексту сврстао у неокомунистички правац. Но, он у одговору не негира такву оријентацију већ тврди да га моја оцена подсећа на стара комунистичка времена када су људи идеолошки етикетирани и страдали због тога.

Наравно, Душанић и овде избегава дискусију о суштини ствари, тј. о својим погледима, па да одговорим на његовом нивоу: не знам зашто се због етикете скандализује човек који је са етикетирањем први започео. Наиме, Душанић је у ранијим текстовима мене екетирао као неолиберала, са свим негативним конотацијама и увредама („поданички менталитет“), а сада му мали реванш не прија. Саветујем му да не примењује један аршин на себе, а други на друге.

4) Настављајући са личним тоном, Душанић помиње како је Службени гласник, у коме радим као уредник економске едиције, објавио књигу мојих колумни, инсинуирајући да се ради о конфликту интереса. Не слажем се с њим, јер ту књигу нисам објавио ја као уредник, већ професор Илија Вујачић, по својој идеји и у својој едицији.

Колега Душанић инсинуира и да као уредник искључиво објављујем књиге својих истомишљеника. То уопште није тачно: свакако да објављујем и неистомишљенике, од неокејнзијанца нобеловца Џорџа Акерлофа преко нашег младог кејнзијанца Огњена Радоњића и економисте социјалдемократске оријентације Бранка Милановића (у штампи) до главног дела самог Кејнза (у припреми). (Надам се да се прва тројица неће увредити због етикетирања.)

Наравно, као уредник у Службеном гласнику свесрдно бих се заложио за објављивање књиге Јована Душанића уколико нам достави квалитетан рукопис било које економске или политичке оријентације. Квалитет је, наиме, најважнији услов објављивања књига у Гласнику, а мени остаје нада да би рукопис био знатно бољи него ови Душанићеви текстови о тзв. неолиберализму.